JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
CHRISTINE STIX-HACKL
11 päivänä lokakuuta 2001 [1]

I Johdanto

1. Tämä kalastusvuosia 1988 ja 1990 koskevaan asiaan C-333/99 [2] liittyvä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne koskee Ranskan viranomaisten toimintaa niiden hallinnoidessa kalastusvuosien 1991—1994 (asia C-418/00) sekä 1995 ja 1996 (asia C-419/00) kalastuskiintiöitä. Komissio arvostelee ennen kaikkea sitä, että Ranskan viranomaiset eivät kieltäneet kalastusta ajoissa ja tehokkaasti heti, kun kiintiöt olivat täyttyneet, minkä vuoksi kalastuskiintiöt ylittyivät kyseisinä kausina.

2. Nämä kaksi asiaa yhdistettiin yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 43 artiklan nojalla 18.1.2001 annetulla määräyksellä kirjallista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

3. Ottaen huomioon yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-333/99 jo antaman tuomion tutkimuksissa on keskityttävä siihen, onko komissio näyttänyt toteen yhteisön oikeuden väitetyt rikkomiset, ja siihen, missä määrin kalastusvuosia 1995 ja 1996 koskevalla yhteisön lainsäädännön muutoksella on merkitystä.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

4. Yhteisön kalavarojen säilyttämis- ja hoitojärjestelmästä säädetään monessa asetuksessa. Järjestelmän on määrä turvata kokonaisvaltaisesti kalavarojen suojelu, meren biologisten varojen säilyminen ja niiden tasapainoinen hyväksikäyttö kestävällä pohjalla ja asianmukaisten taloudellisten ja sosiaalisten edellytysten mukaisesti. [3]

1 — Alkuperäinen kieli: saksa.

2 — Asia C-333/99, komissio v. Ranska, tuomio 1.2.2001 (Kok. 2001, s. I-1025).

3 — Ks. yhteisön kalavarojen säilyttämis- ja hoitojärjestelmästä 25 päivänä tammikuuta 1983 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 170/83 (EYVL L 24, s. 1) 1 artikla. Ks. myös yhteisön kalastus- ja vesiviljelyjärjestelmän perustamisesta 20 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3760/92 (EYVL L 389, s. 1), jolla korvattiin ensin mainittu asetus 1.1.1993, 2 artikla.

5. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi ryhdytään kantojen säilyttämis- ja valvontatoimenpiteisiin. [4]

6. Valvontatoimenpiteet kattavat myös kalastusalusten tarkastuksen ja pyynnin valvonnan. Tällöin oikeusperusta on asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohta ja asetuksen N:o 2241/87 [5] 1 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 2 artiklan 2 kohta, kun niitä luetaan yhdessä.

7. Asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdassa säädetään muun muassa seuraavaa:

"Jäsenvaltiot antavat asiaan sovellettavien yhteisön säännösten mukaisesti niille myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevat yksityiskohtaiset säännöt — — ".

8. Asetus N:o 170/83 korvattiin 1.1.1993 asetuksella N:o 3760/92 [6]. Sen 9 artiklan 2 kohta sisältää seuraavan selvästi vastaavanlaisen velvoitteen:

"Jäsenvaltioiden on vuosittain ilmoitettava komissiolle hyväksymänsä perusteet niille myönnettyjen kalastusoikeuksien jakamista ja käyttöä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä varten yhteisön oikeuden ja yhteisen kalastuspolitiikan mukaisesti."

9. Asetuksen N:o 2241/87 [7] I osaston otsikkona on "Kalastusalusten ja niiden toiminnan tarkastaminen ja valvonta". Sen 1 artiklan 1 kohdassa säädetään asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdassa asetetun velvoitteen toteuttamisesta seuraavaa:

"Kaiken säilyttämis- ja valvontatoimenpiteitä koskevan voimassaolevan lainsäädännön noudattamisen varmistamiseksi jokaisen jäsenvaltion on valvottava alueellaan ja sen suvereenisuuden tai tuomiovallan piiriin kuuluvilla merialueilla kalastuksen ja siihen liittyvän toiminnan harjoittamista. Sen on tarkastettava kalastusalukset sekä kaikki toiminta, jonka tarkastaminen mahdollistaisi tämän asetuksen täytäntöönpanon tarkastamisen erityisesti kalan aluksesta purkamisen, myyntiin ja varastointiin liittyvän toiminnan sekä aluksesta purkamisen ja myynnin rekisteröinnin osalta."

4 — Ks. asetuksen N:o 170/83 2 artikla ja asetuksen N:o 3760/92 4 artikla.

5 — Tietyistä kalastustoiminnan valvontatoimenpiteistä 23 päivänä heinäkuuta 1987 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2241/87 (EYVL L 207, s. 1).

6 — Mainittu edellä alaviitteessä 3.

7 — Mainittu edellä alaviitteessä 5.

10. Asetuksen N:o 2241/87 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jokaisen jäsenvaltion on suoritettava 1 artiklassa tarkoitettu tarkastus ja valvonta omalla kustannuksellaan itse nimeämiensä tarkastajien toimesta.

Jäsenvaltioiden on niille uskottua tehtävää hoitaessaan varmistettava, että 1 artiklassa tarkoitettuja säännöksiä ja toimenpiteitä noudatetaan. Lisäksi niiden on toiminnassaan pyrittävä välttämään aiheetonta puuttumista normaaliin kalastustoimintaan. — —

2. Tarkastuksen kohteena olevista kalastusaluksista vastuussa olevien henkilöiden on toimittava yhteistyössä helpottaen näin 1 kohdan mukaisesti suoritettavaa tarkastusta."

11. Asetus N:o 2241/87 korvattiin 1.1.1994 asetuksella N:o 2847/93.[8] Sen I osastossa, jonka otsikkona on "Kalastusalusten ja niiden toimien tarkastaminen ja valvonta", olevassa 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Kaikkien voimassa olevien säilyttämis- ja valvontatoimenpiteisiin liittyvien säännösten noudattamisen varmistamiseksi kunkin jäsenvaltion on valvottava kalastuksen ja siihen liittyvän toiminnan harjoittamista alueellaan suvereniteettiinsa tai lainkäyttövaltaansa kuuluvilla merialueilla. Kunkin jäsenvaltion on tarkastettava kalastusaluksia ja valvottava kaikkia toimia, erityisesti kalojen purkamis-, myynti-, kuljetus- ja varastointitoimia sekä purkamisten ja myynnin kirjaamista tämän asetuksen soveltamisen varmistamiseksi.

2. Kolmannen maan lipun alla purjehtiviin ja jäsenvaltion suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvilla merialueilla toimiviin kalastusaluksiin, jotka voivat harjoittaa kalastustoimintaa, sovelletaan liikkumista ja aluksella pidettäviä saaliita koskevaa tietojen toimittamisjärjestelmää.

Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle tiedoksi toimenpiteet, jotka ne ovat toteuttaneet varmistaakseen näiden menettelyjen noudattamisen.

3. Kunkin jäsenvaltion on valvottava alustensa toimia yhteisön kalastusvyöhykkeen

8 — Yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2847/93 (EYVL L 261, s. 1).

ulkopuolella, jos tällainen valvonta on välttämätöntä sen varmistamiseksi, että kyseisillä vesialueilla sovellettavaa yhteisön sääntelyä noudatetaan.

4. Jäsenvaltioiden on yhteensovitettava valvontatoimensa mahdollisimman tehokkaan ja taloudellisen tarkastamisen varmistamiseksi. Ne voivat tätä tarkoitusta varten laatia yhteisiä tarkastusohjelmia, joiden avulla ne voivat valvoa yhteisön kalastusaluksia 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuilla vesialueilla. Niiden on toteutettava toimenpiteet, joiden avulla niiden toimivaltaiset viranomaiset ja komissio voivat antaa toisilleen säännöllisesti ja vastavuoroisesti tietoja saaduista kokemuksista."

12. Kalastuksen keskeyttämisestä säädetään asetuksen N:o 2241/87 11 artiklassa ja asetuksen N:o 2847/93 21 artiklassa. Asetuksen N:o 2241/87 III osastossa, jonka otsikkona on "Kalastustoiminnan kieltäminen", olevan 11 artiklan kahdessa ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltion lipun alla purjehtivien tai jäsenvaltiossa rekisteröityjen kalastusalusten pyytämät kiintiön piiriin kuuluvan kalakannan tai kalakantaryhmän kaikki saaliit on sisällytettävä tämän valtion kyseiseen kalakantaan tai kalakantaryhmiin soveltamaan kiintiöön aluksen purkamispaikasta riippumatta.

2. Jokaisen jäsenvaltion on vahvistettava päivämäärä, johon mennessä sen oman lipun alla purjehtivien tai sen alueella rekisteröityjen kalastusalusten pyytämien kiintiön piiriin kuuluvan kalakannan tai kalakantaryhmän saaliiden katsotaan täyttäneen niihin tämän kalakannan ja kalakantaryhmän osalta sovellettavan kiintiön. Jäsenvaltion on väliaikaisesti kiellettävä kyseisestä päivästä lähtien mainittujen alusten harjoittama tämän kalakannan tai kalakantaryhmän kalojen pyynti kuten myös niiden säilyttäminen aluksessa, jälleenlaivaus ja aluksista purkaminen, mikäli pyynti on suoritettu kyseisen päivän jälkeen, ja sen on vahvistettava päivämäärä, johon asti jälleenlaivaus ja aluksista purkaminen tai viimeisten saaliita koskevien ilmoitusten jättäminen on mahdollista. Tästä toimenpiteestä on ilmoitettava välittömästi komissiolle, joka antaa siitä tiedon muille jäsenvaltioille."

13. Asetuksen N:o 2847/93 IV osastossa, jonka otsikkona on "Kalastustoiminnan säätely ja keskeyttäminen", olevan 21 artiklan kahdessa ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Kaikki yhteisön kalastusalusten tietystä kiintiöidystä kalakannasta tai kalakantaryhmästä saamat saaliit on luettava osaksi lippuvaltiona olevaan jäsenvaltioon sovellettavaa kiintiötä kyseisen kalakannan tai kalakantaryhmän osalta purkamispaikasta riippumatta.

2. Kunkin jäsenvaltion on vahvistettava päivämäärä, josta lähtien sen oman lipun

alla purjehtivien tai sen alueella rekisteröityjen kalastusalusten tietystä kiintiöidystä kalakannasta tai kalakantaryhmästä kalastamien saaliiden katsotaan täyttäneen kiintiön, jota siihen sovelletaan kyseisen kalakannan tai kalakantaryhmän osalta. Sen on väliaikaisesti kiellettävä kyseisestä päivämäärästä lukien mainittujen alusten harjoittama kyseiseen kalakantaan tai kalakantaryhmään kuuluvien kalojen pyynti sekä kyseisen päivämäärän jälkeen pyydettyjen kalojen aluksella säilyttäminen, jälleenlaivaaminen ja aluksesta purkaminen ja vahvistettava päivämäärä, johon asti jälleenlaivaaminen ja aluksista purkaminen sallitaan ja johon mennessä lopulliset saalisilmoitukset on esitettävä. Tästä toimenpiteestä on viipymättä ilmoitettava komissiolle, joka antaa siitä tiedon muille jäsenvaltioille."

14. Lopulta jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten rikos- ja hallinto-oikeudellisia toimia koskevat velvoitteet ilmenevät asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdasta tai tämän säännöksen korvanneesta asetuksen N:o 2847/93 31 artiklasta.

15. Asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos 1 kohdan nojalla suoritetun valvonnan tai tarkastuksen perusteella jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että voimassaolevaa säilytys- ja valvontatoimenpiteitä koskevaa lainsäädäntöä ei ole noudatettu, heidän on nostettava rikos- tai hallinto-oikeudellinen syyte kyseisen aluksen päällikköä tai muuta vastuullista henkilöä vastaan."

16. Asetuksen N:o 2847/93 31 artiklassa säädetään puolestaan seuraavaa:

"1. Jos tämän asetuksen nojalla toteutetun valvonnan tai tarkastuksen päätyttyä todetaan, että yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjä ei ole noudatettu, jäsenvaltioiden on huolehdittava, että toteutetaan asianmukaiset toimenpiteet, joihin kuuluu hallinnollisen menettelyn tai rikos-oikeudellisen menettelyn aloittaminen vastuussa olevia luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä vastaan jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

2. Edellä 1 kohdan nojalla aloitettujen menettelyjen on oltava luonteeltaan sellaisia, että ne asiaankuuluvan kansallisen lainsäädännön mukaisesti varmistavat sen, että rikkomuksesta vastuussa oleva henkilö menettää rikkomuksen tuottaman taloudellisen hyödyn, tai aikaansaavat vaikutuksia, jotka ovat suhteessa rikkomuksen vakavuuteen, ja ehkäisevät tehokkaasti muita samanlaisia rikkomuksia.

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitetuista menettelyistä johtuvia rangaistusseuraamuksia voivat olla rikkomuksen vakavuuden mukaan:

— sakot,

— kiellettyjen pyydysten ja saaliiden talteen ottaminen,

— aluksen takavarikointi,

— aluksen väliaikainen käytöstä poisto,

— lisenssin määräaikainen keskeyttäminen,

— lisenssin peruuttaminen.

4. — — "

III Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

17. Komissio on nostanut Ranskan tasavaltaa vastaan kaksi jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa kannetta, jotka koskevat kalastusvuosia 1991—1994 sekä kalastusvuosia 1995 ja 1996.

A *Kalastusvuodet 1991—1994*

18. Komissio huomautti 16.1.1996 päivätyssä kirjeessään Ranskan hallitukselle kalastusvuosina 1991—1994 tapahtuneista saaliskiintiöiden ylityksistä tiettyjen kalakantojen osalta. Tällöin se moitti Ranskan viranomaisia erityisesti sen johdosta, että ne eivät ole noudattaneet valvontavelvoitteitaan, ja kehotti kyseisiä viranomaisia toimittamaan saaliita ja saaliiden purkamista aluksista koskevat tiedot, joihin ne olivat tukeutuneet kalastuksen väliaikaista kieltoa koskevassa päätöksessään, sekä lisätietoja seuraamustoimenpiteistä, joita on mahdollisesti käynnistetty kiintiöiden ylittämisestä vastuussa olevia henkilöitä (jäljempänä vastuussa olevat henkilöt) kohtaan.

19. Ranskan viranomaiset myönsivät 16.4.1996 lähettämässään vastauksessa, että mainittujen kantojen kiintiöt on ylitetty. Ne ilmoittivat lisäksi, etteivät ne ole onnistuneet löytämään pöytäkirjoja käynnistetyistä seuraamusmenettelyistä.

20. Komissio katsoi 27.3.1998 päivätyssä virallisessa huomautuksessaan, ettei Ranskan tasavalta ole noudattanut kalakantojen hoidon valvontaa koskevia velvollisuuksiaan erityisesti siten, että se ei ole väliaikaisesti kieltänyt kalastusta silloin, kun Ranskan lipun alla purjehtivien alusten katsottiin täyttäneen vastaavat kiintiöt. Komissio tuli lisäksi siihen tulokseen, että Ranskan viranomaiset eivät ole ryhtyneet asetuksen N:o 2847/93 2 tai 31 artiklan mukaisiin rikos- tai hallinto-oikeudellisiin toimiin, koska se ei ole saanut niiltä riittävästi tähän liittyviä tietoja.

21. Ranskan viranomaiset kiistivät 7.8.1998 päivätyssä vastauksessaan väitetyt velvoitteiden noudattamatta jättämiset ja väittivät ryhtyneensä kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin välittömästi silloin, kun tilastoista ilmeni, että saaliskiintiö oli ylittynyt tai uhkasi ylittyä.

22. Koska tämä vastaus ei komission mielestä riittänyt poistamaan epäilyjä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä, se osoitti Ranskan tasavallalle 30.9.1999 perustellun lausunnon. Ranskan hallitus ei 7.12.1999 päivätyssä vastauksessaan kiistänyt komission toteamia saaliskiintiöiden ylityksiä ja myönsi, että se ei ole voinut kieltää kalastusta ajoissa kulloinkin voimassa olleiden kansallisten säännösten nojalla, mutta korosti, että vuodesta 1998 alkaen kalastuksen väliaikaista kieltoa koskevat ministeriön päätökset on tehty kiireellistä menettelyä noudattaen. Vastatessaan väitteisiin, joiden mukaan ne eivät ole ryhtyneet rikos- ja hallinto-oikeudellisiin toimiin vastuussa olevia henkilöitä kohtaan, Ranskan viranomaiset ilmoittivat päätyneensä kollektiiviseen pyyntikiintiöiden hallintajärjestelmään, josta on aiheutunut taloudellisesti ja hallinnollisesti kielteisiä seurauksia kiintiöiden ylittämisestä vastuussa oleville tuottajien järjestöille.

B *Kalastusvuodet 1995 ja 1996*

23. Komissio huomautti Ranskan hallitukselle 3.2. ja 11.11.1997 päivätyissä kirjeissään kalastusvuosina 1995 ja 1996 tapahtuneista saaliskiintiöiden ylityksistä tiettyjen kalakantojen osalta, jolloin kalastusta ei kielletty väliaikaisesti riittävän ajoissa. Se kehotti Ranskan hallitusta toimittamaan saaliita ja saaliiden purkamista aluksista koskevat tiedot, joihin se oli tukeutunut kalastuksen väliaikaista kieltoa koskevassa päätöksessään sekä lisätietoja seuraamustoimenpiteistä, jotka on mahdollisesti käynnistetty vastuussa olevia kohtaan.

24. Ranskan viranomaiset huomauttivat 3.4.1997 ja 26.1.1998 päivätyissä kirjeissään komission esittämien lukujen sisältämistä virheistä ja ilmoittivat, että ne eivät ole onnistuneet löytämään käynnistettyjä rikos- ja hallinto-oikeudellisia toimia kos-

kevia pöytäkirjoja. Ne väittivät lisäksi ryhtyneensä kalastuksen väliaikaista kieltoa koskeviin toimiin jo silloin, kun tilastoista ilmeni, että kulloinen saaliskiintiö oli ylittynyt.

25. Koska kalastuskiintiöiden ylittämistä ei komission mielestä pystytty estämään mainituilla toimenpiteillä kalastusvuosina 1995 ja 1996, se osoitti Ranskan tasavallalle 4.3.1999 virallisen huomautuksen. Komission laatimista taulukoista ilmeni, että saaliskiintiöt on ylitetty 11 kalakannan osalta vuosina 1995 ja 1996. Komissio korosti lisäksi, että Ranskan viranomaiset eivät ole noudattaneet kalakantojen hoidon valvontaa koskevia velvollisuuksiaan erityisesti siltä osin, että ne eivät ole väliaikaisesti kieltäneet kalastusta silloin, kun Ranskan lipun alla purjehtineiden alusten katsottiin täyttäneen vastaavan kiintiön, eivätkä ole ryhtyneet rikos- tai hallinto-oikeudellisiin toimiin vastuussa olevia henkilöitä kohtaan.

26. Ranskan hallitus kiisti 27.4.1999 päivätyssä vastauksessaan väitetyt velvoitteiden noudattamatta jättämiset, erityisesti makrillin osalta vuonna 1996. Se korosti ryhtyneensä kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin välittömästi silloin, kun tilastoista ilmeni, että saaliskiintiö oli ylittynyt tai uhkasi ylittyä. Tästä huolimatta oli ilmennyt muutamia liikakalastustapauksia, jotka olivat johtuneet siitä, että joidenkin Ranskan lipun alla purjehtivien alusten saaliiden aluksesta purkaminen oli tapahtunut ulkomailla, jolloin niistä oli ilmoitettu Ranskan hallitukselle liian myöhään, ja siitä, että kalastus oli jatkunut keskeyttämismääräyksen antamispäivän ja sen toimeenpanon välisenä aikana.

27. Koska tämä vastaus ei komission mielestä riittänyt poistamaan epäilyjä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä, se osoitti Ranskan tasavallalle 30.9.1999 perustellun lausunnon. Vaikka Ranskan hallitus ei 7.12.1999 päivätyssä vastauksessaan kiistänyt komission toteamia saaliskiintiöiden ylityksiä — makrillia lukuun ottamatta — ja vaikka se myönsi, että kulloinkin voimassa olleet kansalliset säännökset eivät ole mahdollistaneet kalastuksen kieltämistä ajoissa, se korosti kuitenkin, että vuodesta 1998 alkaen kalastuksen väliaikaista kieltoa koskevat ministeriön päätökset on tehty kiireellistä menettelyä noudattaen. Vastatessaan väitteisiin, että se ei ole ryhtynyt rikos- ja hallinto-oikeudellisiin toimiin vastuussa olevia henkilöitä kohtaan, Ranskan hallitus ilmoitti päätyneensä kollektiiviseen pyyntikiintiöiden hallinnointijärjestelmään, josta aiheutuu taloudellisesti ja hallinnollisesti kielteisiä seurauksia kiintiöiden ylittämisestä vastuussa oleville tuottajien järjestöille.

C *Asianosaisten vaatimukset*

28. Kumpikin kanne saapui yhteisöjen tuomioistuimeen 13.11.2000.

Asia C-418/00

29. Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1) toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut asetuksen N:o 170/83 [9] 5 artiklan 2 kohdan, asetuksen N:o 2241/87 [10] 1 artiklan ja 11 artiklan 1 ja 2 kohdan, asetuksen N:o 2847/93 [11] 2 artiklan, 21 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 31 artiklan ja asetuksen N:o 3760/92 [12] 9 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan,

— koska se ei ole määrittänyt sille kalastusvuosia 1991, 1992, 1993 ja 1994 varten myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevia asianmukaisia yksityiskohtaisia sääntöjä

— koska se ei ole huolehtinut kalavarojen säilyttämistä koskevan yhteisön lainsäädännön noudattamisesta, kun se ei ole riittävästi valvonut kalastusta eikä tarkastanut asianmukaisesti saaliiden aluksista purkamista ja rekisteröimistä

— koska se ei ole kieltänyt väliaikaisesti lippunsa alla purjehtivilta tai alueellaan rekisteröidyiltä aluksilta kalastusta, vaikka saatujen saaliiden arvioitiin saavuttaneen vastaavan kiintiön, vaan kieltänyt kalastuksen vasta kun kiintiö oli merkittävällä tavalla ylittynyt, mikä tapahtui kalastusvuosien 1991, 1992, 1993 ja 1994 osalta ja

— koska se ei ole ryhtynyt rikos- ja hallinto-oikeudellisiin toimiin alusten päälliköitä tai muita kalastusvuosia 1991, 1992, 1993 ja 1994 koskevien kieltojen jälkeisestä kalastustoiminnasta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan, ja

2) velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 — Mainittu edellä alaviitteessä 3.
10 — Mainittu edellä alaviitteessä 5.
11 — Mainittu edellä alaviitteessä 8.
12 — Mainittu edellä alaviitteessä 3.

Asia C-419/00

30. Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1) toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut asetuksen N:o 3760/92 [13] 9 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2847/93 [14] 2, 21 ja 31 artiklan, kun niitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 3362/94 [15] ja asetuksen N:o 3074/95 [16] kanssa, mukaisia velvoitteitaan,

— koska se ei ole määrittänyt sille kalastusvuosia 1995 ja 1996 varten myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevia asianmukaisia yksityiskohtaisia sääntöjä

— koska se ei ole huolehtinut kalavarojen säilyttämistä koskevan yhteisön lainsäädännön noudattamisesta, kun se ei ole riittävästi valvonut kalastusta eikä tarkastanut asianmukaisesti saaliiden aluksista purkamista ja rekisteröimistä

— koska se ei ole kieltänyt väliaikaisesti lippunsa alla purjehtivilta tai alueellaan rekisteröidyiltä aluksilta kalastusta, vaikka saatujen saaliiden arvioitiin saavuttaneen vastaavan kiintiön, vaan kieltänyt kalastuksen vasta kun kiintiö oli merkittävällä tavalla ylittynyt, mikä tapahtui kalastusvuosien 1995 ja 1996 osalta ja

— koska se ei ole ryhtynyt rikos- ja hallinto-oikeudellisiin toimiin alusten päälliköitä tai muita kalastusvuosia 1995 ja 1996 koskevien kieltojen jälkeisestä kalastustoiminnasta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan, ja

2) velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 — Mainittu edellä alaviitteessä 3.

14 — Mainittu edellä alaviitteessä 8.

15 — Tiettyjen kalakantojen ja kalakantaryhmien osalta vuodeksi 1995 vahvistettavista suurimmista sallituista saaliista ja niiden tietyistä pyyntiedellytyksistä 20 päivänä joulukuuta 1994 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 3362/94 (EYVL L 363, 31.12.1994, s. 1).

16 — Tiettyjen kalakantojen ja kalakantaryhmien osalta vuodeksi 1996 vahvistettavista suurimmista sallituista saaliista ja niiden pyyntiä koskevista tietyistä edellytyksistä 22 päivänä joulukuuta 1995 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 3074/95 (EYVL L 330, 30.12.1995, s. 1).

31. Ranskan hallitus ei esittänyt yhteisessä vastineessaan muodollista vaatimusta. Se vaati ainoastaan, että yhteisöjen tuomio-

istuin "tutkii kanteen kohteen ja sen, ovatko kanteet aiheellisia yhteisen kalastuspolitiikan perusteella".

IV Oikeudellinen tarkastelu

32. Komissio vaati vastauskirjelmässään, että Ranskan tasavallan vastine jätetään huomiotta, koska se ei täytä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 40 artiklan 1 kohdan mukaisia muotomääräyksiä.

33. Tämä ongelma esiintyi jo asiassa C-333/99 [17], mutta tällöin yhteisöjen tuomioistuin ei kuitenkaan katsonut tarpeelliseksi ottaa kantaa asiaan.

34. Tässä asiassa Ranskan vastineen huomioon ottamatta jättäminen vaikuttaisi vastaajan oikeuksien kannalta kohtuuttomalta, ottamatta huomioon kysymystä oikeusperustasta. Julkisasiamies Alber ehdotti aiheellisesti asiassa C-333/99, että jäsenvaltion puolustautumispyrkimysten perusteella voidaan päätellä sen vaativan kanteen hylkäämistä. Tämän johdosta ehdotan yhteisöjen tuomioistuimelle, että se tulkitsee vastinetta vastaavalla tavalla täydennettynä.

17 — Ks. edellä alaviitteessä 2 mainittu asia, julkisasiamies Alberin ratkaisuehdotuksen 26 kohta.

A *Kanteiden tutkittavaksi ottaminen*

1. Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

35. Ranskan tasavalta epäilee yhteisessä vastineessaan, voidaanko kanteita ottaa tutkittavaksi, koska niiden tavoitteena on ilmeisesti tuomita Ranska periaatteessa ottamatta huomioon tämän jäsenvaltion ponnisteluja.

2. Asian arviointi

36. Yhteisöjen tuomioistuin on jo käsitellyt tällaista väitettä asiassa C-333/99 [18].

37. Yhteisöjen tuomioistuin muistuttaa edellä mainitussa asiassa annetun tuomion 23 kohdassa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevien kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevasta vakiintuneesta oikeuskäytännöstään seuraavasti:

18 — Mainitussa asiassa kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevat epäilyt olivat vieläkin vahvempia, koska jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan syytteen ja oikeuskäsittelyn välillä kului pitkä aika.

"On todettava, että komission ei tarvitse EY 211 ja EY 226 artiklassa sille annettuja toimivaltuuksia käyttäessään osoittaa asiavaltuuden olemassaoloa, sillä komission tehtävänä on yhteisön yleisen edun vuoksi viran puolesta huolehtia siitä, että jäsenvaltiot noudattavat perustamissopimusta, ja saada todetuksi perustamissopimuksesta johtuvien velvollisuuksien mahdolliset noudattamatta jättämiset, jotta ne lopetetaan (asia 167/73, komissio v. Ranska, tuomio 4.4.1974, Kok. 1974, s. 359, Kok. Ep. II, s. 259, 15 kohta; asia C-431/92, komissio v. Saksa, tuomio 11.8.1995, Kok. 1995, s. I-2189, 21 kohta ja asia C-365/97, komissio v. Italia, tuomio 9.11.1999, Kok. 1999, s. I-7773, 59 kohta)."

38. Tämän oikeuskäytännön perusteella on ilmeistä, että kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät.

B *Kanteiden perusteltavuus*

1. Kiintiöiden käyttöä koskevien sääntöjen määrittämättä jättäminen

Asianosaisten väitteet

39. Komissio vaatii molemmissa asioissa, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen on tapahtunut muun muassa sen takia, että Ranskan tasavalta ei ole määrittänyt sille kyseisiä kalastusvuosia varten myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevia asianmukaisia sääntöjä [19].

40. Tätä kohtaa ei kuitenkaan ole käsitelty kanteissa itsenäisenä, vaan asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan tai asetuksen N:o 3760/92 9 artiklan 2 kohdan ja niiden kulloinkin voimassa olleiden soveltamissäännösten väitetyn rikkomisen yhteydessä.

41. Tämä systematiikka on samanlainen kuin asiassa C-333/99 [20].

42. Komission perustellun lausunnon mukaan Ranskan viranomaiset olivat asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan (asia C-418/00), asetuksen N:o 3760/92 9 artiklan 2 kohdan (asiat C-418/00 ja C-419/00) sekä asetuksen N:o 2847/93 21 artiklan (asia C-419/00) mukaisten velvoitteiden vastaisesti ilmeisesti jättäneet määrittämättä kalakantakohtaisten kiintiöiden käyttöä koskevat asianmukaiset yksityiskohtaiset säännöt. Komission käsityksen mukaan kaikille niille kiintiöille, jotka ylitettiin vuosien 1991—1996 viimeisinä kuukausina, olisi välttämättä pitänyt määritellä niiden käyttöä koskevat ehdot, koska kiintiöiden käytön tiheyttä

19 — Ks. edellä olevat 29 ja 30 kohta.

20 — Ks. edellä alaviitteessä 2 mainittu asia, tuomion 28 ja 38 kohta.

koskevat valvontatoimet olisivat tiukentuneet niiden vaikutuksesta, mikä olisi voinut helpottaa kalastuksen kieltopäätöksen antamista ajoissa.

Asian arviointi

43. Ehdotan, että tätä kanneperustetta tarkastellaan samanaikaisesti valvontatoimien puuttumiseen liittyvän perusteen [21] kanssa.

2. Valvontatoimien puuttuminen

Asianosaisten väitteet

44. Komissio väittää, että asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohtaa yhdessä asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 1 ja 11 kohdan kanssa (asiassa C-418/00), asetuksen N:o 3760/92 9 artiklan 2 kohdan (kummassakin asiassa) ja asetuksen N:o 2847/93 2 ja 21 artiklan (asiassa C-419/00) kanssa, on rikottu.

45. Komissio väittää, että Ranskan viranomaiset eivät ensinnäkään ole ryhtyneet riittävän yksityiskohtaisiin ja tehokkaisiin saaliskiintiöiden käyttöä koskeviin toimiin. [22] Toiseksi ne eivät ole valvoneet riittävästi kalastuksen harjoittamista ja siihen liittyviä toimintoja, ja lopuksi ne eivät ole valvoneet riittävästi kalastusaluksia sekä kalan aluksista purkamista, myyntiä ja varastointia. Komission mielestä saaliskiintiöitä olisi voitu noudattaa ja kalastus kieltää ajoissa, mikäli valvonta olisi ollut tehokasta.

46. Komissio esittää erityisesti, että kummankin virallisen huomautuksen liitteenä olevista taulukoista ilmenevät kiintiöiden ylitykset osoittavat, että Ranskan viranomaiset eivät ole ryhtyneet ajoissa tarvittaviin valvontatoimenpiteisiin estääkseen Ranskalle myönnettyjen taulukossa mainittujen lajien kiintiöiden ylitykset. Komissio viittaa asiaan 262/87 [23] ja esittää, että jäsenvaltioiden kohdatessa käytännön vaikeuksia tehokkaan valvontajärjestelmän luomisessa, niiden on ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin näiden vaikeuksien voittamiseksi.

47. Ranskan hallitus esitti vastineessaan, että Ranskan sisäisessä kiintiöiden hallinnointijärjestelmässä esiintyy parannuksista

21 — Ks. jäljempänä 2 jakso.

22 — Ks. edellä 1 jakso, 42 kohta.

23 — Alankomaat v. komissio, tuomio 2.2.1989 (Kok. 1989, s. 225)

huolimatta vieläkin ongelmia, jotka liittyvät ulkomailla tapahtuvaan saaliiden purkamiseen ranskalaisista aluksista. Kiintiöiden ylityksiä voi tapahtua, koska Ranskan viranomaiset saavat tietoja näistä aluksista purkamisista liian myöhään.

48. Komissio vastasi tähän, että kansallisilla viranomaisilla on oltava käytettävissään "väline", jolla ne saavat välittömästi tietoja Ranskan lipun alla purjehtivien alusten saaliiden aluksista purkamisesta ulkomailla. Asetuksen N:o 2807/83 [24] liitteessä IV olevan 4.2.2 kohdan mukaan aluksen päällikön on luovutettava 48 tunnin kuluessa purkamisesta niin sanotun aluspäiväkirjan alkuperäiskappale ja purkausilmoituksen ensimmäinen jäljennöskappale Ranskan viranomaisille. Ranskan hallitus ei ole toimittanut tietoja tätä koskevista valvontatoimenpiteistä.

49. Ranskan hallitus kiistää kalastusvuoden 1996 osalta ainoastaan komission väittämän makrillikiintiön ylityksen. Tällöin se viittaa asetukseen N:o 3074/95 perustuviin itäisten ja läntisten vesien makrillisaaliita koskeviin joustaviin siirtosäännöksiin. Osa läntisten vesialueiden (65 000 tonnin) suurimmasta sallitusta saaliista voidaan kulloisenkin vuoden viimeisen neljänneksen aikana kalastaa itäisiin kalakantakiintiöihin laskettavilta ICES-suuralueilta IIa (EY-vyöhyke), IIIa, IIIb, c, d ja IV.

50. Tämän säännöstön nojalla ranskalaisilla kalastajilla on Ranskan hallituksen mukaan lupa pyytää Pohjanmereltä jopa 2 770 tonnia makrillia yli kansallisen itäisen alueen kiintiön. Tämän perusteella tosiasiallisen pyyntimäärän ja 1 270 tonnin kiintiön välinen erotus on katsottava kuuluvan 2 770 tonnin suuruisiin joustojärjestelyihin, joten kiintiöiden ylitystä ei siis olisi tapahtunut.

51. Komissio katsoo kuitenkin, että kokonaiskiintiö on ylittynyt joustosäännöksistä huolimatta. Tästä huolimatta ei ole ilmoitettu toimista asiasta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan.

52. Ranskan hallitus kiistää lisäksi kaikki sillikiintiöiden ylitykset alueilla Vb, VIa N ja VIb. Komissio puolestaan esittää tukeutuneensa Ranskan viranomaisten asetuksen N:o 2847/93 15 artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoittamiin lukuihin. Se ei ole voinut ottaa huomioon Ranskan viranomaisten vasta monen vuoden kuluttua ilmoittamia lukuja.

24 — Jäsenvaltioiden kalansaalistietojen kirjaamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä syyskuuta 1983 annettu komission asetus (ETY) N:o 2807/83 (EYVL L 276, s. 1).

53. Ranskan hallitus korostaa lopuksi yrittäneensä pienentää ylityksiä, minkä johdosta ne ovat jatkuvasti selvästi alentuneet vuosien 1988 ja 1999 välillä.

Asian arviointi

54. Ensiksi on todettava, että komission väittämät kiintiöiden ylitykset — kuten asiassa C-333/99[25] — ovat olennaisilta osiltaan kiistattomia. Tätä arviota ei ole aihetta muuttaa Ranskan kalastusvuodelta 1996 esittämien makrillisaaliita koskevien väitteiden perusteella. Komission väitteiden mukaan kalastusvuotena 1996 on tapahtunut lisäksi kolme muuta liikakalastustapausta. Ranskan hallitus ei ole joka tapauksessa osoittanut perustellusti, että kiintiöt ylittävät saaliit olisi pyydetty alueilla, joilla joustosäännöksiä voidaan soveltaa. Arvioitaessa silliä koskevia väitteitä on asetuttava komission esittämälle kannalle, jonka mukaan sen ei voida edellyttää ottavan huomioon vasta oikeudenkäynnin aikana esitettyjä lukuja, koska saalismääriä koskevat ilmoitukset on toimitettava komissiolle tietyn määräajan[26] kuluessa.

55. Kiistämätöntä on myös aluksista purkamisen jatkuminen monen kalakannan osalta vielä sen jälkeen, kun kansalliset viranomaiset olivat kieltäneet kalastustoiminnan.

56. Olennaiselta osin kiistämätöntä on myös kiintiöiden toistuva ylittyminen kyseisenä ajanjaksona. Komissio väittää, että kalastusvuosina 1991—1994 on tapahtunut vuosittain kahdesta neljään kiintiöiden ylitystä, kahtena seuraavana vuotena jopa neljästä seitsemään. Ranskan tasavalta vetoaa ainoastaan ponnisteluihinsa kalavarojen hallinnoinnin parantamiseksi, joissa on sen mielestä edistytty jatkuvasti. Yhteisöjen tuomioistuin on 1.2.2001 antamassaan tuomiossa[27] ottanut kantaa tähän kysymykseen seuraavasti: "Vaikka tällaiset ponnistelut ovat johtaneet kiintiöiden ylittämisen pienenemiseen, niiden perusteella ei kuitenkaan voida antaa anteeksi jäsenyysvelvoitteiden todettuja rikkomisia."

57. Ranskan hallituksen vetoaminen ulkomailla tapahtuneiden aluksista purkamisien tilastoinnissa esiintyneisiin vaikeuksiin ei voi heikentää syytöstä. Ranskan tasavallan väitteet kiintiöiden ylittämisen syistä ovat siis perusteettomia. Komissio painottaa lisäksi oikeutetusti, että yhteisön lainsäädännössä on jo puututtu tähän ongelmaan, kun siinä asetetaan erityisiä ilmoitusvelvoitteita ulkomailla tapahtuville aluksista purkamisille. Ranskan hallituksen olisi pitänyt valvoa tämän ilmoitusvelvollisuuden noudattamista myös siinä tapauksessa, että kiintiöiden toistuvat ylittämiset olisivat johtuneet ulkomailla tapahtuneista aluksesta purkamisista. Liikakalastuksen jatkuminen viittaa kuitenkin

25 — Edellä alaviitteessä 2 mainittu asia.

26 — Asetuksen N:o 2847/93 15 artiklan 1 kohta.

27 — Edellä alaviitteessä 2 mainittu asia, tuomion 36 kohta.

siihen, että näin ei ole tapahtunut. Muuten on todettava, että jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen syyllä ei yhteisön vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan voi olla periaatteessa merkitystä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevassa menettelyssä. [28]

58. Uusi yhteisön lainsäädäntö ei ole muuttanut olennaisesti jäsenvaltioiden valvonta- ja tarkastusvelvollisuuksia.

59. Liikakalastus on ilmeisesti ollut mahdollista vain sen takia, että Ranskan viranomaiset ovat laiminlyöneet valvontavelvollisuuksiaan. [29]

60. Edellä esitettyjen perustelujen johdosta on katsottava, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan, asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 2 artiklan 2 kohdan samoin kuin asetuksen N:o 3760/92 9 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2847/93 2 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole määrittänyt sille kalastusvuosia 1991—1996 varten myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevia asianmukaisia yksityiskohtaisia sääntöjä ja koska se ei ole huolehtinut kalavarojen säilyttämistä koskevan yhteisön lainsäädännön noudattamisesta, kun se ei ole riittävästi valvonut kalastusta eikä tarkastanut asianmukaisesti saaliiden aluksista purkamista ja rekisteröimistä.

3. Kalastuksen keskeyttäminen myöhässä

Asianosaisten väitteet

61. Komissio viittaa asiassa C-52/95 annettuun tuomioon [30] ja katsoo, että Ranska ei ole noudattanut asetuksen N:o 2241/87 11 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan. Tämän säännöksen nojalla jokaisen jäsenvaltion on käytettävien saalistietojen perusteella vahvistettava päivämäärä, johon mennessä kiintiöiden katsotaan täyttyneen, ja toteutettava ajoissa asianmukaiset toimenpiteet kalastuksen kieltämiseksi kyseisestä päivämäärästä alkaen. Komission mielestä näin voidaan samanlaisen sanamuodon perusteella tulkita myös tämän säännöksen korvannutta asetuksen N:o 2847/93 21 artiklan 2 kohdan säännöstä.

62. Komissio huomauttaa, että Ranskan viranomaiset kielsivät kalastustoiminnan

28 — Ks. edellä alaviitteessä 2 mainittu asia ja siinä mainittu asia C-71/97, komissio v. Espanja, tuomio 1.10.1998 (Kok. 1998, s. I-5991, 15 kohta).

29 — Ks. myös edellä alaviitteessä 2 mainittu asia, tuomion 35 kohta.

30 — Komissio v. Ranska, tuomio 7.12.1995 (Kok. 1995, s. I-4443).

erittäin myöhään, sillä siitä päätettiin joissakin tapauksissa vasta kaksi tai kolme kuukautta sen jälkeen, kun määritetyt kiintiöt oli ylitetty.

63. Ranskan väitteiden mukaan kansallisten viranomaisten käyttämät luvut ovat perustuneet komissiolle kuukausittain toimitettaviin saalismäärätietoihin, joiden perusteella se voi ryhtyä toimenpiteisiin kalastuksen kieltämiseksi. Lisäksi tietyn kuukauden saalismäärätiedot ovat olleet käytettävissä vasta sitä seuraavan kuukauden kymmenentenä päivänä.

64. Ranskan hallitus esittää lisäksi, että se ei ole odottanut kiintiöiden täyttymistä ennen kalastuksen kieltämistä. Ranskan kansallisen lainsäädännön mukaan kieltopäätöksen ja sen virallisessa lehdessä (Journal officiel de la République française) julkaisemisella tapahtuvan voimaantulon välillä on kuitenkin 15 päivän määräaika. Kiintiöiden ylitykset olivat johtuneet kalastuksen jatkumisesta tänä ajanjaksona. Kun tämä määräaika oli todettu liian pitkäksi, se oli välittömästi muutettu kuudeksi päiväksi nopeutettua menettelyä soveltaen.

65. Komission vastauksen mukaan jäsenvaltioiden on säännöksen voimaantuloa määrittäessään otettava huomioon aika, joka kuluu kieltopäätöksen antamisen ja sen julkaisemisajankohdasta riippuvan tosiasiallisen voimaantulon välillä. Tämän perusteella komissio katsoo, että Ranskan hallitus ei ole noudattanut asetuksen N:o 2847/93 21 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole kieltänyt kalastusta väliaikaisesti.

Asian arviointi

66. Yhteisöjen tuomioistuin muistuttaa 1.2.2001 antamassaan tuomiossa, että se on aikaisemmassa oikeuskäytännössään tähdentänyt sen merkitystä, että kalastustoiminta kielletään ajoissa.[31]

67. Komissio syyttää Ranskan tasavaltaa erityisesti siitä, että se ei ole lainkaan kieltänyt kalastusta väliaikaisesti tai että se on tehnyt sen aivan liian myöhään. Komission esittämiä seikkoja ei ole kiistetty. Voidaan siis todeta, että kalastustoiminta kiellettiin väliaikaisesti riidan kohteena olevina kalastusvuosina komission mainitsemissa tapauksissa joko liian myöhään tai että sitä ei kielletty lainkaan.

68. Myös tässä on korostettava, että uusi yhteisön lainsäädäntö ei ole muuttanut olennaisesti tätä asiaa koskevaa oikeustilannetta.

31 — Edellä alaviitteessä 2 mainittu asia, tuomion 39 ja 45 kohta.

69. Siltä osin kuin Ranskan tasavalta vetoaa teknisiin vaikeuksiin tai ministeriöiden päätösten julkistamisajankohtiin, voidaan viitata jo aiemmin mainittuun yhteisön tuomioistuimen vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön. [32]

70. Tämän perusteella voidaan katsoa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut asetuksen N:o 2241/87 11 artiklan 2 kohdan tai asetuksen N:o 2847/93 21 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole kalastusvuosina 1991—1994 tai 1995 ja 1996 kieltänyt väliaikaisesti lippunsa alla purjehtivilta tai alueellaan rekisteröidyiltä aluksilta kalastusta, vaikka saatujen saaliiden arvioitiin saavuttaneen vastaavan kiintiön, vaan kieltänyt kalastuksen tietyissä tapauksissa vasta kun kiintiö oli merkittävällä tavalla ylittynyt.

4. Rikos- ja hallinto-oikeudellisten toimien puuttuminen

Asianosaisten väitteet

71. Komissio viittaa tässäkin tapauksessa asiassa C-52/95 annettuun tuomioon [33] ja muistuttaa, että jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdan tai asetuksen N:o 2847/93 2 artiklan mukaan ryhdyttävä rikosoikeudellisiin tai hallinnollisiin toimenpiteisiin asiasta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan, jos he toteavat, että kalastuksen säilyttämis- ja valvontatoimenpiteitä ei ole noudatettu. Komission käsityksen mukaan asetuksen N:o 2847/93 31 artikla ei ole muuttanut asiaa tältä osin mitenkään.

72. Komissio viittaa tässä yhteydessä erityisesti asetuksen N:o 2847/93 31 artiklan 2 kohtaan. [34]

73. Sen perusteella, että Ranskan hallituksen väitteillä, joiden mukaan pöytäkirjoja ei löydy, ei ole merkitystä, sekä sen perusteella, että toimenpiteiden aloittamista tuottajajärjestöjä vastaan ei ole pystytty näyttämään toteen, komissio katsoo, että Ranskan viranomaiset eivät ole ryhtyneet vaadittaviin toimenpiteisiin.

74. Ranskan hallitus haluaisi erottaa toisistaan tuottajajärjestöjen hallinto-oikeudelliset ja kalastajien vastaiset rikosoikeudelliset seuraamukset. Sen mielestä kansallisten kiintiöiden hallinnoinnista

32 — Ks. edellä oleva 61 kohta ja alaviite 30.

33 — Mainittu edellä alaviitteessä 30.

34 — Ks. edellä oleva 16 kohta.

vastaaville tuottajajärjestöille asetettavat seuraamukset ovat luonteeltaan taloudellisia, sillä tietyn järjestön kiintiön ylittyessä ylityksen määrä otetaan huomioon, kun lasketaan perusteita, joita noudatetaan seuraavan vuoden kansallisen kiintiön jaossa tuottajajärjestöjen välillä.

75. Komissio pitää näitä toimenpiteitä riittämättöminä, koska kiintiöiden hallinnoinnin siirtäminen tuottajajärjestöille ja niiden julistaminen vastuulliseksi kaikista kiintiöiden ylityksistä ei voi vapauttaa Ranskan hallitusta sen yhteisöoikeudellisesta velvollisuudesta ryhtyä toimenpiteisiin yksittäisiä kalastajia kohtaan. Lisäksi asetuksen N:o 2847/93 31 artiklan mukaisia tehokkaita seuraamuksia ei voi korvata tuottajajärjestöihin perustuvalla kollektiivisella järjestelmällä.

76. Ranskan hallitus myöntää, että sen toimenpiteet ovat olleet riittämättömiä etenkin silloin, kun alakiintiön ylitys aiheuttaa kansallisen kiintiön ylityksen. Tämän takia on suunniteltu asetusta, jolla on tarkoitus määrittää kiintiöiden ylityksistä vastuussa oleviin tuottajajärjestöihin kohdistettavat yksityiskohtaiset seuraamukset. Komissio väittää, että sille ei ole tiedotettu tästä asetusluonnoksesta asetuksen N:o 2847/93 38 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

77. Ranskan hallitus väittää kalastajiin kohdistettavien rikosoikeudellisten seuraamusten osalta, että kalastuksen kieltämisen jälkeinen saalismäärien muutos ei johtunut kalastustoiminnan oikeudenvastaisesta jatkamisesta, vaan ennen kieltoa pyydettyjä saaliita koskevien tilastotietojen oikaisemisesta.

78. Ranskan hallitus väittää lisäksi, että rangaistusluonteisia seuraamuksia voidaan määrätä vasta sen jälkeen, kun Ranskan virallisessa lehdessä on julkaistu asiasta vastaavan ministerin päätös, jolla kielletään tietyn lajin tai tietyllä vyöhykkeellä tapahtuva kalastus, ja toimivaltainen virkamies on todennut rikkomuksen tapahtuneen useimmiten avomerellä pidetyssä tarkastuksessa.

79. Komissio viittaa asiassa komissio vastaan Ranska annetun tuomion 52 kohtaan[35] ja toteaa, että rikkomus

35 — Mainittu edellä alaviitteessä 2.

voidaan todeta satamassa saaliita aluksesta purettaessa tai uudelleen lastattaessa.

Asian arviointi

80. Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut asiassa C-333/99 asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdan rikkomisen tapahtuneen sen perusteella, että velvollisuus ryhtyä rikos- tai hallinto-oikeudellisiin toimiin vastuussa olevia kohtaan perustuu suoraan asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohtaan, kun Ranskan hallitus sen sijaan oli esittänyt ottaneensa käyttöön kiintiöiden ylittämiseen liittyvän hallinnollisia seuraamuksia koskevan järjestelmän — asetuksen N:o 847/96 [36] nojalla — vasta 1997. [37]

81. Ranskan perustelujen paikkansapitävyyden arvioimiseksi sen asiassa C-333/99 esittämät väitteet on otettava huomioon esillä olevassa asiassa.

82. Kalastusvuosien 1991—1994 osalta on todettava, että rikosoikeudellisten seuraamusten puuttuminen on olennaiselta osin riidatonta.

83. Ranskan väitteillä, jotka koskevat kansallisen oikeuden mukaisia edellytyksiä rikosoikeudellisille seuraamuksille, ei ole tältä osin merkitystä. Yhteisöjen tuomioistuin otti asiassa komissio vastaan Ranska annetussa tuomiossaan asiaan kantaa seuraavasti: "Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltio ei — — voi sisäisen oikeusjärjestyksensä oikeussääntöihin, toimintatapoihin tai tilaan vetoamalla perustella sitä, ettei se ole noudattanut yhteisön oikeuteen perustuvia velvoitteita ja määräaikoja — — ". [38]

84. Kollektiivista kiintiöiden hallinnoimisjärjestelmää käytettäessä kiintiöiden ylityksiin liittyviä seuraamuksia koskevia yhteisöoikeudellisia vaatimuksia ei ilmeisesti voida täyttää riittävän tehokkaasti hallinto-oikeudellisten seuraamusten osalta. Sitä sovelletaan vain siten, että liikakalastuksesta vastuussa olevan tuottajajärjestön seuraavaa alakiintiötä alennetaan kiintiön ylitystä vastaavalla määrällä. Näin liikakalastuksesta vastuussa olevaa tuottajajärjestöä ei kuitenkaan voi painostaa noudattamaan sille kulloinkin myönnettyjä alakiintiöitä, vaan järjestölle ei ensi sijassa aiheudu liikakalastuksesta välittömiä haitallisia seuraamuksia. Järjestelmän avulla ei voida myöskään estää toistuvaa liikakalastusta, koska kiintiöiden alennukset voivat toistua loputtomasti. Mikäli tietyn

36 — TACien ja kiintiöiden vuosittaiseen hallinnoimiseen liittyvien lisäedellytysten käyttöönottamisesta 6 päivänä toukokuuta 1996 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 847/96 (EYVL L 115, s. 3).

37 — Ks. edellä alaviitteessä 2 mainittu asia, tuomion 49 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

38 — Edellä alaviitteessä 2 mainittu asia, tuomion 54 kohta.

tuottajajärjestön kiintiöiden alennusten yhteismäärä olisi niin suuri, että sen alakiintiö ylittyisi ennen kalastusvuoden alkamista, järjestelmän avulla ei voitaisi taata, että kyseisen tuottajajärjestön kalastustoiminta estettäisiin.

85. Ranskan hallitus on lopulta nimenomaisesti myöntänyt asiassa C-333/99 ottaneensa käyttöön hallinnollisiin seuraamuksiin liittyvän järjestelmän vasta 1997.

86. Kalastusvuosien 1995 ja 1996 osalta on todettava yleisesti, että jäsenvaltioiden velvollisuuksia ryhtyä seuraamustoimiin on tiukennettu asetuksen N:o 2847/93 31 artiklan nojalla, sillä näiden seuraamusten on nyttemmin oltava luonteeltaan sellaisia, että ne varmistavat sen, että "rikkomuksesta vastuussa oleva henkilö menettää rikkomuksen tuottaman taloudellisen hyödyn, tai aikaansaavat vaikutuksia, jotka ovat suhteessa rikkomuksen vakavuuteen, ja ehkäisevät tehokkaasti muita samanlaisia rikkomuksia".

87. Tämän vuoksi on hyväksyttävä komission käsitys, jonka mukaan Ranskan järjestelmä on ollut kyseisenä aikana entistä riittämättömämpi. Kiintiöidenhallinnointijärjestelmä on osoittautunut järjestelmäksi, jota sovelletaan pikemminkin kiintiöiden hallinnointiin kuin seuraamusmenettelyihin. [39]

88. Edellä esitettyjen perustelujen johdosta on katsottava, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdan tai asetuksen N:o 2847/93 31 artiklan, kun niitä luetaan yhdessä, mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole ryhtynyt rikos- tai hallintooikeudellisiin toimiin aluksen päällikköä tai muita kalastusvuosia 1991—1996 koskevien kieltojen jälkeisestä kalastuksesta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan.

V Oikeudenkäyntikulut

89. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista ja Ranskan tasavalta on hävinnyt asian, viimeksi mainittu on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

39 — Ks. myös edellä oleva 75 kohta.

VI Ratkaisuehdotus

90. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa seuraavasti:

(Asiassa C-418/00)

1) Ranskan tasavalta ei ole noudattanut i) 25.1.1983 annetun asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 1 ja 2 kohdan kanssa, tai asetuksen N:o 3760/92 9 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2847/93 2 artiklan, ii) asetuksen N:o 2241/87 11 artiklan 1 ja 2 kohdan tai asetuksen N:o 2847/93 21 artiklan 1 ja 2 kohdan ja iii) 25.1.1983 annetun asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdan tai asetuksen N:o 2847/93 31 artiklan kanssa, mukaisia velvoitteitaan,

— koska se ei ole määrittänyt sille kalastusvuosia 1991—1994 varten myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevia asianmukaisia yksityiskohtaisia sääntöjä eikä huolehtinut näinä vuosina kalavarojen säilyttämistä koskevan yhteisön lainsäädännön noudattamisesta, kun se ei ole riittävästi

valvonut kalastusta eikä tarkastanut asianmukaisesti saaliiden aluksista purkamista ja rekisteröimistä

— koska se ei ole kalastusvuosina 1991—1994 kieltänyt väliaikaisesti lippunsa alla purjehtivilta tai alueellaan rekisteröidyiltä aluksilta kalastusta, vaikka saatujen saaliiden arvioitiin saavuttaneen vastaavan kiintiön, vaan kieltänyt kalastuksen vasta kun kiintiö oli merkittävällä tavalla ylittynyt

— ja koska se ei ole ryhtynyt rikos- tai hallinto-oikeudellisiin toimiin alusten päälliköitä tai muita kalastusvuosia 1991—1994 koskevien kieltojen jälkeisestä kalastustoiminnasta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan.

2) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(Asiassa C-419/00)

1) Ranskan tasavalta ei ole noudattanut i) asetuksen N:o 3760/92 9 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2847/93 2 artiklan, ii) asetuksen N:o 2847/93 21 artiklan 1 ja 2 kohdan ja iii) asetuksen N:o 2847/93 31 artiklan mukaisia velvoitteitaan,

— koska se ei ole määrittänyt sille kalastusvuosia 1995 ja 1996 varten myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevia asianmukaisia yksityiskohtai-

sia sääntöjä eikä huolehtinut näinä vuosina kalavarojen säilyttämistä koskevan yhteisön lainsäädännön noudattamisesta, kun se ei ole riittävästi valvonut kalastusta eikä tarkastanut asianmukaisesti saaliiden aluksista purkamista ja rekisteröimistä

— koska se ei ole kalastusvuosina 1995 ja 1996 kieltänyt väliaikaisesti lippunsa alla purjehtivilta tai alueellaan rekisteröidyiltä aluksilta kalastusta, vaikka saatujen saaliiden arvioitiin saavuttaneen vastaavan kiintiön, vaan kieltänyt kalastuksen mahdollisesti vasta kun kiintiö oli merkittävällä tavalla ylittynyt

— ja koska se ei ole ryhtynyt rikos- ja hallinto-oikeudellisiin toimiin aluksen päälliköitä tai muita kalastusvuosia 1995 ja 1996 koskevien kieltojen jälkeisestä kalastustoiminnasta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan.

2) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.